

Sosyalist harekette kabaca 1975-1990 arasındaki 15 yılda büyük kahramanlıkların yanı sıra büyük rezillikler de yaşandı. 1975-80 döneminde devrimci hareketin önemli özelliklerinden bir tanesi, sol içi şiddetti ya da aynı örgütten ya da devrimci başka örgütlerden insanların öldürmekti. Bir örgütün bir bölgede örgütlenmesi sık sık şöyle bir rota izlerdi: ilk iş, o bölgede örgütlü olanların önde gelen kadrolarının öldürülmesidir.

Genç okurlar “olmaz böyle şey” diye tepki gösterebilirler ama maalesef oluyordu. Örgütlenmeye, “rakip” devrimci örgütün önderlerinin öldürülmesiyle başlanmadığı durumlarda da, örgütler arasındaki gerginlik hızla tırmanıyor ve karşılıklı silah kullanılması da uzun sürmüyordu.

Acilciler, Mihrac Ural sayesinde, sol içi cinayetler konusunda “öncü” bir role sahip oldular. Sadece bu “öncülük” biraz geç geldi, 12 Eylül’den sonra geldi... Mihrac Ural’ın Ali Çakmaklı ile başlayarak doğrudan ya da dolaylı olarak öldürttüğü on devrimci var.

Ali Çakmaklı’yı 1982 yılındaki bir Cephe dergisinde yeniden ajan olarak ilan ettiler. (Sitedeki eski yazılar arasında bu yazı aynen yayınlanmış olarak bulunuyor). Sonra, baktılar ki pabuç pahalı, Ali Çakmaklı’nın mezarı onarıldı, anılıyor ve kimse de ajan olduğuna inanmıyor, hemen çark ettiler. Dediler ki: “Ali Çakmaklı’yı biz öldürmedik... Öldürülmesine yanlışlıkla sahip çıktık...”

Mihrac Ural’ın herkesi salak yerine koymak gibi bir özelliği vardır. Dokunmayın, öyle yapsın!!

12 Eylül’den sonra oligarşinin öldürdüğü Acilci sayısı, Mihrac Ural’ın öldürdüklerinden ve öldürttüklerinden daha azdır.

Mihrac Ural çok yönlü bir alçak...

Sadece devrimcilerin katili olsaydı, devrimcilerin arasında kendisi gibi başkaları da var diyebilirdik...

Maalesef, devrimci katili sayısı az değil...

Bunların büyük bölümü “yukarıdan verilen emir” sonucu işlenmiş cinayetler... Ya da karşılıklı tırmanan gerilim sonucu silahların çekilmesiyle gerçekleşmiş... Ne ki, önceden planlananlar da var...

Mihrac Ural, dedik ya, çok yönlü bir alçaktır. Onda yok, yok neredeyse...

Kendisine “küresel militan” diyor ya, çok haksız değil, sadece ismi yanlış koymuş...

“Küresel ajan” demesi daha uygun olurdu.

Devrimci harekette hem MİT ile hem de başka bir ülkenin gizli polisiyle (Muhabarat) birlikte çalışmış bir başkası daha yoktur sanıyorum...

Uyuşturucu ticareti...

Devrimci harekette var... Mihrac Ural bu konuda büyük bir örnek sayılmaz, ama kendisi bir suç makinesi olarak bu alanda faaliyetten de geri durmamış...

Mafyacılık ve örgüt parasını cebe indirmek...

Mihrac Ural bu konuda da tek değil, ama gelişmiş örneklerden bir tanesi...

Bütün bunlar, hem Mihrac Ural hem de buna benzeyen öteki tipler yıllardan beri devrimci hareket içinde konuşulur.

Bunlardan sadece küçük bir kısmını duydum.

Şikayet eden çok, kızan çok, ama harekete geçen yoktu...

Yazının başlığı da bu durumda yapılması gerekeni anlatıyor:

Karanlığa kızma ya da şikayet edip durma, bir mum yak...

İstemek yetmez... Yapmak gerekir...

Herkes bir şeyler istiyor ve genellikle de istemekle kalıyor...

Peki neden yapmıyor ya da en azından yapmaya yönelik ciddi bir teşebbüs içine girmiyor?

Bu soru aslında devrimci hareketin yıllardan beri karşısında duran sorudur.

Neden yapmaya kalkmıyoruz?

Birkaç neden sayılabilir:

Birincisi: Konuşarak isteklerini ifade edenlerin bir bölümü ciddiyetsizdir. Bunları geçiniz... Bunlar sadece konuşurlar...

İkincisi: Yapmak isteyen, ama bunu nasıl yapacağını bilemeyenlerdir.

Önemli bir konu...

Yapmak istemek ve bu konuda samimi olmak yetmez... İstedığınızı nasıl yapabileceğinizi de aşağı yukarı bilmeniz gerekir. Bu biraz tecrübe, biraz cesaret ve biraz da bilgi işidir.

Bu sitenin geçtiğimiz iki yılda başardığı iş, Mihrac Ural adlı alçağın teşhir edilmesinin ötesinde bir anlama sahiptir. İçinde yaşadığımız dönem nedeniyle böyle bir anlama sahiptir. Bir şeyi konuşmaktan ve istemekten öteye, yapılabileceğini gösterdik.

Gevezeliğin bu kadar çok olduğu bir ortamda, konuşulanın yapılabileceğini gösterdik.

Bir arkadaşın gayet güzel tespit ettiği gibi; devrimci harekette kimsenin yaptığının, en azından bundan sonra, yanına kar kalmayacağını gösterdik.

Bir örgütün kendi tarihiyle hesaplaşabileceğini gösterdik.

Mihrac Ural bugün politik bir cesettir...

Bundan da ötede, insanlıkla, insani duygularla bile herhangi bir ilişkisinin olmadığı fazlasıyla

gösterilmiştir.

Gelecek yazıda bu süreç nasıl hayata geçti ya da nasıl yapıldı konusunu açmaya çalışacağım.

Ama şunu unutmayın: Sadece mumu yakmakla fazla ileri gidilmez, ama karanlığa karşı mum bile yakamıyorsanız, hiçbir şey yapamazsınız.

Şu veya bu devrimci hareketin kendi geçmişiyle hesaplaşması, bu bağlamda kendi içindeki alçakları da ortaya çıkarması, sadece onları ilgilendiren bir sorun değildir. Kendi adıma konuşayım, kim yaparsa yapsın, bundan sevinç duyarım. Böyle bir çaba ve başarı hepimizin yararınadır.

Devrimci hareketin üzerindeki geçmişin ağır yükünü nihayet temizlemeye başlayıp doğrulmaya başladığını gösterir...